

МАЛКИЯТ ПРИНЦ СРЕЩА ТРУДА

Светослав Диамандиев

Следвайки пътя си, Малкият принц се натъкна неочаквано на планетка, която земните астрономи педантично биха означили като астероид 329а, ако биха могли да го видят в сянката на близнака му.

Момченцето обичаше изненадите. То не можеше да знае, че всеки нов свят е едно предизвикателство, на което невинността отговаря с чисти чувства.

Приблизил се достатъчно, Малкият принц видя един мъж, който зидаше кула. Зидарят честичко вдигаше поглед нагоре и се усмихваше на мислите си. Когато внезапно появилото се момченце го поздрави с „Добър ден”, лицето на отрудения строител светна, той се изправи, избърса потта от лицето си, без да изтрие радостната си усмивка:

- Добре си дошъл, синко, ела и сподели радостите ми.

- Радостите ли? Какво е това радост? - попита Малкият принц.

- Радостта, миличък, е да редиш тухлите на своята кула все по-високо и по-високо и да изживяваш възторга от красотата на своя труд. Радостта е състояние на човешката психика, породено от успехите на близки, приятели и цели общности. Радва ме и извисяването на тази кула, като плод на моя труд и средство да се доближа до моята звезда. Радост носи на благородните хора доброто, което са дали на другите.

- А какво има там във висините? И защо твоята кула е така устремена?

Зидарят се усмихна тайнствено и изрече:

- Колкото по-високо се издига човекът, толкова по-чисти са помислите и толкова по-близка е звездата му. Ето аз строя моята кула, за да проникна все по-дълбоко в себе си и да се подготвя за среща с мечтите си.

След кратко мълчание той добави:

- Моята мечта е онази далечна звезда, която осветява мислите и строежа ми. И аз се радвам, че ще споделя с тебе щастието от труда, посветен на една космическа светлинка.

- А какво е това щастие? – продължи да пита Малкият принц.

- Щастието, момченце, е да бъдеш доволен от себе си, от уменията и труда си, от доброто, което си извикал у другите. Щастието, мой малък приятелю, е истинско само когато удовлетворението идва от добри дела. Знаем това, защото понякога странни хора нападат и ограбват моя строеж, но техните „победни” тържества не са истински весели и ако се чуе смях, той е само пиянски. Липсата на светла радост прави тези хора още по-зли и по-жестоки.

- А ти щастлив ли си, Зидарю и какво добро правиш за другите? – зададе нов въпрос Малкият принц.

Зидарят кимна някак неубедено.

- Да, щастлив съм с труда по кулата си, с простичките си желания и със стремеша към моята звезда, която един ден ще достигна с красотата на моите усилия. Щастлив съм като зная, че любовта ми към една сияйна светлинка, - и той я посочи с нежен поглед, - може да я спаси от самотата в безкрая на мразовития космос. А щастлив съм още от това, че ти ме разбираш.

„Аз наистина те разбирам, човече, защото твоите усилия и радости ми напомнят за грижите ми по една роза, която се нуждае от мене и ме чака.” – си мислеше момченцето.

Усмехнат замечтано, зидарят продължи да реди тухлите си. Той пееше песента на своята радост.

- Искаш ли да останеш при мене и заедно да градим кулата? С твоята помощ ще достигна по-бързо бляновете си и ще изживея целостта на щастието си.

„Този човек крачи бодро напред и моята помощ не би била за изпаднал в беда. А и нали всеки зида сам своята кула?” – си каза Малкият принц.

- Зидарю, мисля си, - и той кратко помълча, - има неща, които човек върши сам, за да бъде, както казваш, доволен от труда си. Ти си добър човек и имаш умни ръце. Ще успееш. Бъди здрав! – и Малкият принц помахна ръка високо над главата си и отнесе своя спомен от един свят, който свенливо криеше лицето си от циничните очи на телескопите.